

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τοῦ ἐκ τῆς περιφήμον Νήσον Ὑδρας
Ὅστις ὑπέστη τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον ἐν τῇ Νήσῳ τῆς
Ρόδου. Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ Χιλιοστῷ ὀκτακοσιστῷ 1800
δεκάτῃ τετάρτῃ Νοεμβρίου.

Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετία τῷ 1814. Τὸ δεύτερον δὲ
ἐκδίδεται δαπάνῃ μὲν τῶν ἀπανταχοῦ Εὐσεβῶν καὶ
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐπιστάσι δὲ τοῦ
ἐν μοναχοῖς ἐλαχίστου
ΧΑΤΣΗ ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. ΣΚΑΘΑΡΟΥ
Τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν
Νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ Ἱερέως

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου. Ἀθῆναι 1930.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ τοῦ Νοεμβρίου Μηνὸς τὴν Μνή-
μην ἑορτάζομεν τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρ-
τυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1800
ἐν τῇ Νήσῳ τῆς Ρόδου.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Τῶν πιστῶν τὰ στίφη ἐν χαρᾷ ἅπαντα συνέλθετε,
καὶ Νεομάρτυρος μέλψατε, νέαν πανήγυριν, ἐτησίους
ὑμνοῖς τῷ Χριστῷ κραυγάζοντες· σοὶ δόξα πρόπαι-
Κύριε ἅπανα ὅτι ἀνέδειξας, ἐν τοῖς ἄθλοις γενναί-
οισιν Κωνσταντίνον, χρόνοις ἐν τοῖς ὕστερον.

Μαρτύρων ἀγλαΐσμα τερπνόν, Κωνσταντίνε ἐν-
δόξε, τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλε, καὶ θεῖε πρόμαχε τῆς
θεοσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσαι, μὴ παύσῃ τοῦ Κυρίου
δεόμενος ὑπὲρ τῶν πόθῳ σου ἐκτελούντων τὰ μνη-
μόσυνα, στηριχθῆναι ἐν αὐτῇ καὶ σώζεσθαι.

Ἀγάλλεται σήμερον φαιδρῶς Ὑδρα ἡ περίφη-
μος, καὶ Νῆσος Ρόδου ἐν πνεύματι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ
σου Κωνσταντίνε θεῖε· ἡ μὲν ὥς βλαστήσασα, ὥς
ἄνθος σε καὶ Ρόδον πανεύοισμον· ἡ δ' ὥς τὸ αἶμα
σου, δεξαμένη τὸ σεβάσμιον ἅς λιταῖς σου σεπταῖς
φύλαττε.

Προσπέσατε πάντες τῇ Σορῷ, καὶ τιμῶν Λάβρακι

— 3 —

τοῦ Κωνσταντίνου φιλόχριστοι, καὶ κατασπάσασθε,
Λεῖψανα τὰ τούτου, μετὰ πάσης πίστεως, τὴν λύσιν
τῶν δεινῶν ἵνα λάβητε, καὶ χάριν ἄφθονον, τῶν
ἰάσεων κομίσησθε παθημάτων ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ.

Πῶς ἐξείπω τῆς σῆς καρδίας τὸ μεγαλόψυχον, ἢ
πῶς τοὺς ἀθλητικούς σου ἀγῶνας κατ' ἀξίαν εὐφη-
μήσω, Κωνσταντίνε ἀδαμάντινε· νικῶσι γὰρ λόγους
βροτῶν, καὶ τὰς παρ' ἀγγέλων εὐφημίας μόνας ἐκδέ-
χονται· ὁ γὰρ ἐν σώματι τὰς βασάνους, ὡς ἀσώματος
καρτερήσας, κμὶ παρὰ τῶν ἀσωμάτων δίκαιον εὐφη-
μεῖσθαι· μεθ' ὧν καὶ συναγαλλόμενος εἰς αἰῶνας,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῷ σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρά. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά·
Δεῦτε αἱ στρατιαί, Ἀγγέλων τὸν ἐν ὕλῃ, ὡς αὐ-
λον γενναίως τοὺς ἀθλους ὑποστάντα, νῦν, Κωνσταν-
τίνον δέξασθε.

Στίχ. Περυτωμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Δεῦτε ὁ μελισσὼν Μαρτύρων, τὸν τοῖς χρόνοις
ἔσχατον, ἀλλ' ἀθλήσει ὑμῖν ἴσον φανέντα, φαιδρῶς
προὔπαντήσατε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Δεῦτε δὴ καὶ ἡμεῖς, οἱ φίλοι Κωνσταντίνου, κρο-

τήσωμεν ἐν ὕμνοις τὴν ἀθλήσιν τὴν τούτου, δοξάζοντες τὸν Κύριον.

Δόξα καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, πρεσβείαις Κωνσταντίνου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, σωθῆναι ἡμᾶς ἅπαντας.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν λαμπρὸν γόνον Ὑδρας καὶ τῆς Ρόδου τὸ καύχημα, καὶ Νεομαρτύρων τὸ κλέος Κωνσταντίνου τιμήσωμεν, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβήν, παρὰ Θεοῦ κραυγάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ ἐνιοχύσαντι καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου καὶ ἀπόλυσις. Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ στιχολογοῦμεν τό, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους 6 καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημεὶ νῦν συνδράμωμεν, καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσωμεν. Ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσεν ἡμᾶς εἰς ἐστίαν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, τὸ τῆς Ὑδρας καλλώπισμα, καὶ ἐξαίρετον, ἡμῶν πάντων ἀγλαῖσμα καὶ κλέος, Κωνσταντῖνος ὁ γενναῖος, Νεομαρτύρων τὸ καύχημα. (Δίς)

Ἴδε νέος στερρόψυχος, ἴδε Μάρτυς περιδοξος, ἴδε πῶς ὥς πρόβατον ἡμερώτατον, ὁ Κωνσταντῖνος, παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς θάνατον, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τεθεὶς ἀνελήλυθεν εἰς οὐράνια ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, καὶ χορεύῃ σὺν Ἀγγέλοις καὶ σὺν Μαρτύρων στρατεύμασιν. (Δίς)

Ὡς ἀστέρα νεόφυτον, ταῖς ἀκτίσι τῶν ἀθλῶν σου Ἐκκλησίαν ἅπασαν καταυγάζοντα· ὥς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, ὥς πλάνης ἀντίμαχον, ὥς νοσοῦντων ἰατρὸν, ὥς ἀήττητον Μάρτυρα, καὶ ἀγλαῖσμα γενεᾶς ἡμετέρας, συνελθόντες ἐν ἁσμάτων μελωδίαις, σὲ Κωνοταντῖνε γεραίρομεν. (Δίς)

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὥς ἀστὴρ νεοφανής, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίαις στερεώματι τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου ἡ σεβάσιμος πανήγυρις τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν καταυγάζουσα. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι πάντες πνευματικῶς πανηγυρίωμεν, καὶ τούτῳ χαρμονικῶς προσείπωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ ἐσχάτος καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας στερρότατος, χαίροις τῆς εὐσεβοῦς πίστεως ἡ ἀνύψωσις ἐκ τῆς πλάνης τῶν Ἀγαρινῶν ἡ κοτάπτωσις· χαίροις τῶν ὀρθοδόξων ἀπάντων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ λαμπρὸν καύχημα καὶ σεμνολόγημα· καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, παριστάμενος πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον Ἦχ. πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀναμνήσει σου τὸ ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλὰ ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς, ἱλαρόν, τὸ προκείμενον
τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει ὁ Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τὰ ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουσὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμί. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστε. Ἐγὼ εἰμί ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πέραξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδισα καὶ οὐκ ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυ-

τρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐλείψασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Καθολικῆς ἐπιστολῆς Ἰακώβου τὸ Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, πᾶσαν χαρὰν, ἡγήσασθε ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις. Γινώσκοντες ὅτι τὸ δόκιμον ἡμῶν τῆς πίστεως, κατεργάζεται ὑπομονήν, ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον. Ἐχέτω ἵνα ᾖτε τέλειοι καὶ ὀλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι. Εἰ δέ τις ὑμῶν λείπεται σοφίας, αἰτήτω πορὰ τοῦ διδόντος Θεοῦ· αὐτῷ ᾗσιν ἀπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντος καὶ δοθήσεται

αὐτῷ. Αἰτήσω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος ὁ γὰρ διακρινόμενος ἐνικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ. Μὴ γὰρ οἶέσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι λήψεται τι παρὰ τοῦ Κυρίου. Ἄνῃρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ. Καυχᾶσθω δὲ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ, ὁ δὲ πλούσιος ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ὅτι ὥς ἄνθος χόρτου παρελεύσεται. Ἀνέτειλε γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύτῳ, καὶ ἐξήρανε τὸ χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο· οὕτω καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται. Μακάριος ἄνῃρ, ὃς ὑπομένει πειρασμὸν ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν Στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἀπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν τῶν Εἰσοδίων. Ἦχος Δ΄.

Σήμερον ὁ Θεοχώρητος Ναὸς, ἡ Θεοτόκος, ἐν Ναῷ Κυρίου προσάγεται, καὶ Ζαχαρίας ταύτην ὑποδέχεται. Σήμερον τὰ τῶν Ἀγίων ἅγια ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων μυστικῶς πανηγυρίζει. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἑορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἀγίου. Ἦχος α΄.

Ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ καὶ κατατέρπου ἡ τῶν πιστῶν Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ ἑτησίῳ μνήμῃ, τοῦ λαμπροῦ τῆς ἀληθείας Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, καὶ εὐχαρίστως

τῷ Σωτῇρι ἀνέκραξε· ἐμεγαλύνθη ἡ δόξα σου Κύριε καὶ ὑπερηψώση σοῦ μόνον τὸ ὑπερύψιστον Ὄνομα, ὅτι ἐν ἀσθενείᾳ σαρκὸς, τὸν ἰσχυρὸν κατεπάλαισας, καὶ τὴν τούτου ὀφρῦν εἰς γῆν καταβέβληκας· ἀλλ' ὁ τὸν σὸν Ἀθλητὴν καὶ ἐνισχύσας καὶ δοξάσας ταῖς θείαις αὐτοῦ ἰκεσίαις, καὶ ἡμῶς ἐνίσχυσον κατὰ τῆς τῶν ἐχθρῶν ἀοράτου δυνάμεως, καὶ νικητὰς ἀναφανέντας, δόξασον, ἐν τῇ ἀνεκλαλήτω δόξῃ τῆς Βασιλείας σου.

Ἦχος γ΄.

Νεομάρτυς Κωνσταντῖνε, ἐπαξίως συνελθόντες ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐκ ἀγαθῶν ἐπαγγελίαι, οὐ βασάνων ἀπειλαί, οὐ μαστίγων ἐπιφοραί, οὐ σπασμοὶ σώματος, οὐχ' αἱμάτων ῥύακες τὸ τῆς γῆς φοινίσαντες ἔδαφος, οὐ κάθειρξις χρόνιος, οὐ βαρύτης σιδήρων, οὐ ποδῶν κάκωσις ἐν τῷ ξύλῳ· οὐ λιμὸς, οὐ θάνατος αὐτὸς, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης χωρίσαι ἴσχυσαν· ἀλλὰ πάντων φανεῖς ἀκμαιότερος, τὸν πρῶτον σὲ πτερνίσαντα ἐπτέρνισας δράκοντα· καὶ νῦν τῶν στεφάνων τῆς νίκης ἀξιώθεις, μετὰ Ἰακώβου, Παγχαρίου, καὶ Μείρακος, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄.

Τίς μὴ δοξάσει, τίς μὴ ἀξίως ἐπαινέσει, Κωνσταντῖνον Νεομάρτυρα, ὃν Ἀγία Τριάς ἐδόξασε; τούτου γὰρ τὸ πρὸς τοὺς ἀσεβοῦντας γενναῖον, ἀποδεξαμένη παράστημα, καὶ τὴν παρρησιασμένην ὁμολογίαν, καὶ

τὸ πρὸς τὰς βασάνους ἀπτόητον, θαῦμα παραδοξὸν ἐνῆργησεν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς αὐτοῦ ἀθλήσεως, καὶ χαρίσμασι τῶν ἱαμάτων τὸ τούτου κατεκόσμησε Λείψανον. Αἰσχυνέσθωσαν οὖν οἱ λαλοῦντες ἄδικα, εἰς τὸ ὕψος τῆς αὐτοῦ Ἀγιότητος, καὶ στόματα ἐμφραγῆτω τῶν ἀντιλεγόντων τῇ ψήφῳ, τῆς Παναγίας Τριάδος· παρ' ἧς ταῦτα δικαίοις μέτροις σταθμίζεται, καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.'

Δεῦτε φιλομαρτύρων συστήματα, πάνδυμον ἑορτὴν καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσωμεν· σήμερον γὰρ ὁ Νεομάρτυς Κωνσταντῖνος, ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης, τὸν δι' ἀγχόνης ἐδέξατο θάνατον, μὴ φεισάμενος ζωῆς, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καταλιπὼν, ἀνῆλθε εἰς οὐρανοὺς, ἵνα χορεύει αἰώνια. Ἠγιασθῇ ὁ ἄηρ ἐν τῇ ἀνόδῳ αὐτοῦ, καὶ οἱ δῆμοι τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Μαρτύρων ἐκρότησαν νῦν τὸ πνεῦμα τούτου ὑποδεξάμενοι· ἁγιασμοῦ δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς μετασχόντες, ἐν τῇ Πανιέρῳ αὐτοῦ Πανηγύρει καὶ Θεὸν δοξάσωμεν, τὸν οὕτω γενέσθαι εἰς ἡμῶν σωτηρίαν εὐδοκήσαντα.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχ. στιχηρὰ Προσόμοια, Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσας στερορότατα πάντων ἀρνησιχρίστων, ὑπογραμμὸς ἀθλητῆς τῶν Νεομαρτύρων τὸ ἀγλάισμα, τῆς Ὑδρας τὸ βλάστημα, καὶ τῆς Ρόδου καλλώπισμα, καὶ τοῦ Ἀθωνος, τὸ λαμπρὸν ἀγαλλίασμα, τὸ τερ-

πνόταταν Ἐκκλησίας ἐντρούφημα, ἄνθος τὸ ὠραιότατον καὶ κρῖνον τὸ εὖοσμον, ὃ εὐωδίασε κόσμον, πνευματικαῖς διαδόσεσι Χριστὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντῖνε ὑπὲρ πάντων τὸν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις γενναῖε Μάρτυς Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητῆς ὁ ἀήττητος· τῆς πλάνης καὶ ἀσεβείας, Ἀγαρηνῶν ὁ πρηστήρ, τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ ἐκνίκημα ἀπίστων τὸ ἥττημα τῶν Ἀγγέλων τὸ ἡδυσμα, καὶ τῶν δαιμόνων ἡ πικρία ἡ ἄπαιστος, ἡ κατάργησις τοῦ Σατὰν καὶ ἀπώλεια· θέατρον ὁ γενόμενος ἡδύ τε καὶ χαρίεν, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ Ἀγγέλοις ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει Κωνσταντῖνε ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Χαίροις ὁ παρεστὼς τῷ Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ ἐν οὐρανοῖς παναοίδιμε ὠραῖος ὡς νεανίας, νίκης ὡς στέφος λαμπρὸν, πληγὰς κεφαλῆς σου περικείμενος, σεπτὴν δὲ ἀγχόνην σου, ὡς χρυσοῦν περιδέραιον, παιδρὸς ὡς λίθους, τῆς σαρκὸς σου τὰ στίγματα, ὡς βασιλεῖον ἀλουργίδα τὸ αἷμά σου, σκῆπτρον δὲ ὡς πολῦτιμον, Σταυρὸν τὸν Πανάγιον ἐν ταῖς χερσὶ σου βαστάζων, συμβασιλεύεις τῷ κτίστῃ σου. Αὐτὸν ἐκδυσώπει, Κωνσταντῖνε ὑπὲρ πάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'

Δεῦτε πάντες πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες, τοῦ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου, τοὺς ἀγῶνας τε καὶ

ἄθλους αὐτοῦ, ἐν ᾧδαῖς ἁσμάτων κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν, ὡς γέγραπται ἄσωμεν νῦν ἄσμα καινὸν ἐν τῇ καινῇ ἀθλήσει αὐτοῦ· ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς τοῦτον τιμὴ, ἀπόδειξιν ἔχει τὴν πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην· εὐνοίας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃς τῶν αὐτῶν ἐκείνων ἀξιώσει μισθῶν, ἡμᾶς τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα τιμῶντας, ὡς ἀγαθός, καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἀνύμφευτε Παρθένε

Ἀπολυτίκιον. Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸν Ὁρθρὸν μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον τό, Θεὸς

Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου δὶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον Μετὰ δὲ τὴν α' στιχολογίον Καθίσματα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς Ἥλιος λαμπρός, ὡς φαιδρὸς Ἑωσφόρος, ἡ μνήμη σου στεργὲ Κωνσταντίνε ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσι σε καὶ εἰς ἄνεσιν ἡγείρε, τοῦ νευρώσαντος, Σὲ ἐν τοῖς ἄλλοις παμμάκαρ, καὶ δοξάσαντος ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν πόλει Χριστοῦ παναοίδιμε. Δόξα.

Ὡς κρίνον τοῦ ἀγροῦ, καὶ ὡς εὖοσμον ῥόδον βαφὲν τοῖς ἐρυθροῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις, ἡμῖν παναοίδιμε Κωνσταντίνε ἐξήνθησας καὶ κατεύφρανας ψυχῆς ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις, καὶ τοῦ σώματος, τῇ εὐωδίᾳ τῶν θείων χαρίτων Ἁγίε, Καὶ νῦν.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένη· Παρθένης ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένη· Παρθένης αἰὲ Παρθένης, μετὰ τόκον διέμεινας· ὅθεν δέομαι, ὡς

ἡγεμῶν τῶν παρθένων, παρθενεύειν με, νοῦ ψυχῇ σώματί τε Παρθένη ἐνίσχυσον.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στοιχολογίαν Καθίσματος. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐξεπλάγη ὁ δεινὸς τῆς ἀσεβείας ἡγεμῶν, Κωνσταντίνε ἀθλητά, σοῦ παρησίαν τὴν πολλήν, καὶ μεμηνῶς ἀνεκραύγαζε τοῖς παροῦσι, μαστίζετε δεινῶς, καὶ λακτίζετε τὰς σάρκας τὰς αὐτοῦ καταξέετε καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐγκλείσατε, βαρεῖαις περιβαλλόντες ἀλύσσεσι· σὺ δὲ ἐγέλας, θυμῷ τῷ τούτου, καὶ τὸ μνήσθητι ἔκραζες.

Δόξα καὶ νῦν.

Ἀπειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τῶν ἀπάντων τὴν πνοὴν περιλαμβάνοντα χερσὶ φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου σου. Πανάληθές ἐστι τοῦτο ὃ ἄνθρωπε, καὶ παῦσε ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος καὶ βάθος, μῆκος, καὶ πλάτος, τῆς ἀπορρήτου λοχείας· νικᾷ γὰρ ὄντως, ἔννοιαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Πτερνισθεὶς δι' ἀπάτης τοῦ πτερνισμοῦ, ἐξηρονήσω τὸ σῶμα τὸ τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν οὐ διέλλειπες, ξένων κλάϊων αἰοίδημε, καὶ μετανόιας ἔργοις Θεοῦ ἀλλοιούμενος, οὐπερ τῇ δυνάμει φραζάμενος Ἐνδοξε, τῷ ἐχθρῷ σου πάλιν, ἐν ἀθλήσει συμπλέκεις, καὶ τοῦτον νενίκηκας, καὶ ἀγχόνῃ σου ἐπνίξας Κωνσταντίνε στερρόψυχε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων

ἄφεσιν δωρήοσθαι, ἡμῖν τοῖς πόθῳ, ἐορτάζοοσι τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Τοῦ θανάτου τὴν ὥραν ἀναπολῶν, τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως ἐννοῶν, πῦρ τὸ ἀτελεύτητον, ἐνθυμούμενος πέφοικα. Ὡς πῶς ὑποίσω τότε βιαίαν διάζευξιν ; ὡς πῶς ἐνέγκω τότε Θεοῦ τὴν διάστασιν ; πῶς ὑποίσιν ἔσω, τὴν μετὰ τῶν δαιμόνων, αἰώνιον ἔνωσιν ; Θεοτόκε πανύμνητε, τῶν τριῶν με ἀπάλλαξον, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι, πρὶν ὃ ἀθάνατος ἔλθῃ κρίσις καὶ κόλασις.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. Στίχ. Περφυτευμένος
ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.
στ' ἑβδομάδος.

Εἶπεν ὁ Κύριος τῆς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρός μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· εἰ δὲ μὴ εἶπον ἄν ἡμῖν πορεύσομαι ἐτοιμᾶσαι τόπον ἡμῖν· καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἐτοιμᾶσω ἡμῖν τόπον πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν, ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἦτε καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οὔδητε καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε. Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς. Κύριε, οὐκ οἶδαμεν ποῦ ὑπάγεις

καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν οἰδέναι ; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, εἰμὶ δι' ἐμοῦ. Εἰ ἐγνώκειτέ με καὶ τὸν Πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν· καὶ ἅπ' ἄρτι γινώσκετε αὐτόν, καὶ ἐωράκατε αὐτόν. Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· «Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα καὶ ἄρκειν ἡμῖν». Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμὶ καὶ οὐκ ἐγνώκας με Φίλιππε, ὃ ἐωρακὼς ἐμὲ ἐώρακε καὶ τὸν Πατέρα, καὶ πῶς σὺ λέγεις· δεῖξον ἡμῖν τὸν πατέρα ; οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἐμοὶ ἐστί. Τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ἡμῖν ἅπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὃ δὲ Πατήρ ὃ ἐν ἐμοὶ μένων, αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα. Πιστεύετε μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἐμοὶ ἐστί.

Ὁ Ν' Δόξα ταῖς τοῦ Ἀποστόλου καὶ τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἦχος πλ. δ.

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ Φίλιππε θεηγόρε, κῆρυξ τῆς χάριτος διαπρύσιος, καὶ μιμητὴς τοῦ Σωτηρίου Πάθους ἐχρημάτισας αὐτὸν οὖν ἱκέτευε δεόμεθα πανεύφημε, ἵνα παράσχῃ ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, τοῖς ἐκτελοῦσι πόθῳ τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Εὐαγγέλιον Μαρτυρικὸν τοῦ Ἀγίου(οῖον βούλει)

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ νεομάρτυς Κωνσταντῖνος, ὡς ἐκ δύο ἐναντίων συγκείμενος, διὰ βασάνων πολυτρόπων, καὶ διὰ Χριστὸν ἀγχόνῃ, εἰς δύο τόπους ἐναντίους μερίζε-

ται· καὶ τῷ μὲν πνεύματι εἰς οὐρανοὺς ἀνελθόν, τοῖς μακαρίοις πνεύμασι συναγάζεται, τῷ δὲ σώματι μένων ἐπὶ γῆς, μεθ' ἡμῶν τῶν τῆς σαρκὸς δεσμίων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα κατευφραίνει· καὶ δι' ἀμφοτέρων κοινὴν ἔορτὴν σήμερον συγκροτεῖ οὐράνιον καὶ ἐπίγειον· ἀλλ' ὃ Νέε τοῦ Χριστοῦ Ἀθλητὰ, καὶ τῶν τιμώντων σε προστάτα θερμότατε, μέμνησο καὶ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου Καὶ τοῦ Ἀγίου

Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τό στόμα μου, Ὡδὴ α'.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, θείῳ φωτὶ καταλάμπρυνον, καὶ χάριν μοι δώρησαι τοῦ λόγου Ἐνδοξε. ὅπως μέλμψω σου τὴν Μνήμην Κωνσταντίνε, καὶ ὕμνοις δοξάσω σου τὴν θείαν Ἀθλησιν.

Ἐφάνης Πανεύφημε, Ἥλιος ὥσπερ πολύφωτος, τῆς πλάνης σκοτόμαιναν, σκεδάζων Ἐνδοξε, ταῖς τῶν ἁθλῶν σου ἀκτῖσι Κωνσταντίνε, καὶ θείαις ἐλάμψεσι τῶν θαυμασίων σου. (Δόξα)

Ὡς ἔαρ εὐφρόσυνον, μέσον χειμῶνος ἀνέτειλεν, ἡμῖν τοῖς τιμῶσι σε, ἡ θεία μνήμη σου, καὶ κατεύφρανες, αἰσθήσεις ἡμῶν πάσας ψυχῆς τε καὶ σώματος ταῖς ἀριστεταῖς σου. Θεοτόκιον

Ὡς Κάρμηλος πέφυκεν, ἡ κεφαλὴ σου Θεόνυμφε, καὶ αὐτῆς πλόκιον πορφύρα πέφυκε, καὶ ἐμπέπλησται αὐθις τῆς θείας δρόσου, Σολομών ὁ πάνσοφος ὡς ἁσματίζει σε.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ἀξίως ἐν γῇ καὶ ἐν τῷ πόλῳ σου Μάρτυς ἐδόξασε Χριστός, ὡς τοῦτον προσδοξάσαντα, διὰ τοῦ Μαρτυρίου σου, τοὺς γὰρ αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζειν ὑπέσχετο.

Θεοῦ νευρωθεὶς ἐν τῇ δυνάμει, τοὺς πόνους ἡγήσω ὡς τρυφάς, τοὺς δεσμοὺς τοῦ σώματος, ὡς ῥόδα ἀπαλώτατα, καὶ ὡς ζωὴν αἰώνιον τὸν πολυόδυνον θάνατον.

Λαμπρὰ ἡ παράστασίς σου Μάρτυς, λαμπρὰ καὶ ἡ ἁθλησίς σου ἐστι, λαμπρὸς πέφυκε τό τέλος σου, λαμπρὰ καὶ τὰ θαυμάσια, ἃ διὰ σοῦ τετέλεκε, τῶν θαυμασίων ὁ Κύριος. Θεοτόκιον.

Οἱ σοὶ ὀφθαλμοὶ παρθενομήτορ, ἐδείχθησαν ὡς περιστεραί, αἱ λελουμέναι γάλακτι, καὶ λίμναι ὡς λαμπρόταται, δι' ὧν ἐνεκαρδίωσας Κόρη τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Καθίσματα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Ἡ σορὸς Κωνσταντίνε τῶν σῶν ὀστέων. ἱατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν, ροῶν ὁ παράδεισος, σμύρνα κρόκος καὶ κίλινος, τῶν πρώτων μύρων κρίνη στακτὴ καὶ κιννάμωμος, φιάλη ἀρωμάτων, καὶ πάντα ἀκρόδρυα, κύπρος μετὰ νάρδων, καὶ καρίας ὁ κήπος· τὸ φρέαρ ζῶντος ὕδατος, ἐκ λιβάνου προῤῥέοντος. Διὰ τοῦτο βοῶμεν σοι χάρισαι ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ Νεομάρτυς τούτων τὰς ποιότητας τοῖς μετὰ πόθου τελοῦσι τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἡλιόμορφον ἄρμα τὸ τοῦ Δαβίδ· πορφυρόστρω-
τος κλίνη τοῦ Σολομών, τόμος θεοχάρακτος Ἡσαΐου,
καὶ ἔμψυχος, σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῖχος ἀδά-
μαντος, σὺ τοῦ Ἀμώς ὑπάρχεις, λυχνία χρυσήλατος, ἡ
τοῦ Ζαχαρίου, Δανιὴλ τε τὸ ὄρος· πυξίον προκόλευκον.
Ἀββακούμ καὶ τὸ ἔξοχον, Προφητῶν πάντων λάλη-
μα, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων
δοῦνε τὴν συγχώρησιν τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει
Παρθένε τὸν τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθηήμενος ἐν δόξῃ. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὁσμὴ τῶν σῶν λειψάνων, ὁσμὴ πόλει οὐράνι-
ος, ὁσμὴ γλυκυτάτῃ Κωνσταντίνε Μάρτυς ἀήτητε,
εὐωδιάζουσα, πάντας τὰς προστρέχοντας μετὰ πίστε-
ως, καὶ προσκυνοῦντας σὴν λάρανα.

Τὶ βραδύνετε διώκται, καὶ οὐ θανάτῳ μὲ λύετε
τοῦ σαρκίου τούτου, Μάρτυς Κωνσταντίνε ἐκραύγα-
ζες, ἵνα ταχέως ἀπέλθω πρὸς τὸν πλάστην μου, ὃς
τις μένει με, ἵνα δοξάσῃ αἰώνια. Δόξα Πατρί.

Ἦγειρε πιστῶν καρδίας ἡ γενναία σου Ἀθλησις,
ταῦτα ἀνακράζεις· δόξα σοι Θεὲ πάντων δόξα σοι, ὅ-
τι καὶ νῦν Κωνσταντίνον Νεομάρτυρα ἀνδρείοτατον
τῇ σῇ δυνάμει ἀνέδειξας.

Θεοτόκιον.

Ὡτα θεϊά σου Παρθένε, τῆς φωνῆς ἣν ἀκούοντα
πάντοτε προθύμως, τοῦ ἀδελφιδοῦ σου ὡς γέγραπται.
ὅτι φωνὴ ἦν ἡδεῖα τούτου Πάναγνε, καταθέλγουσα
ψυχὴν ὁμοῦ καὶ καρδίαν σου.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἐπέρτερος γέγονας, πληγῶν τῶν ἐν σώματι. Σὺ
Μάρτυς γενναίε Κωνσταντίνε· ἐν τῇ εἰρκτῇ σου γὰρ
ὁ Κύριος, φανείς παραδόξως Ἀθλητά, ἅπαντα τὰ
στίγματα, τῆς σαρκὸς σου ἰάτρευσε.

Μακάριος γέγονας, καὶ μακαρίοις ἦνωσαι, μακά-
ριε Μάρτυς Κωνσταντίνε· Σὺ γὰρ τὸν μόνον ὄντα
Μακάριον, φύσει ἀνεκλήρυξας Χριστόν, ἀσεβῶν ἐνώ-
πιον, Θεὸν ἅμα καὶ ἄνθρωπον.

Νομίμως παράδειγμα, πολὺαθλε γεγένηται, καὶ
ὀλοκαρδίου μετανοίας, ἀρνησιχρίστους πᾶσιν ὁ βίος
σου· ὅπου γὰρ ἠρνήσω τὸν Χριστόν, ἐκεῖ πάλιν Ἄγιε
ἀνδρικῶς ὡμολογήσας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ σου Πανάμωμε, πύργος λιβάνου γέγονε,
Δαμασκοῦ τὸ πρόσωπον σκοπεύων, τῆς ἐναντίας αἰ-
δυνάμεως· καὶ ὁσμὴ ῥινός σου ἀληθῶς, κόσμον εὐω-
δίασεν, ὥσπερ μῆλον πανεύοσμον.

ᾠδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην

Ὀνύχων πάντων ἀφαίρεσιν, ποδῶν σου ὑπομεί-
ναντι, Ἄγιε ὁ πάντων Κύριος, ἐν φυλακῇ σοι ὀπτά-
νεται, καὶ τούτους παραδόξως ἀρτίους δείκνυσι.

Νοῆσαι νοῦς οὐδὲ δύναται, καὶ γλῶσσα ἐξειπεῖν
ἣν ἀπέληφας, δόξαν ἀοίδιμε, συγκληρονόμος γὰρ
γέγονας Χριστοῦ, καὶ κληρονόμος Θεοῦ ὡς γέγραπται.

Ἐγένου Μάρτυς μὲν ὕστερος τοῖς χρόνοις Κων-
σταντίνε ἀοίδιμε, τοῖς δὲ παλαίσμασι, καὶ θαυμασίους
οὐχ ὕστερος, ἀλλὰ τοῖς πάλαι Μάρτυσιν ἰσοστάσις.
Θεοτοκίον.

Ὡς ροιᾶς λέπυρον μῆλόν σου, ὥς μέλι δὲ καὶ γάλα ἢ γλῶσσα σου καὶ ὥσπερ κόκκινον, σπαρτίον χεῖλη σου γέγονε, καὶ λαλιά σου Κόρη ὠραία πέφυκεν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ Μαρτυρίου λαβὼν βάπτισμα Μάρτυς, ὅπερ δευτέροις οὐ μολύνεται ρύποις πρὸς Χριστὸν ἀνδράμεν τὸν σοὶ ποθητόν, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ἡγλαϊσμένος παρ' αὐτοῦ, ληψάμενος τοὺς τῆς νίκης στεφάνους· ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, καὶ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέσεως αὐτῶν Κύριος, προγινώσκων τὴν πρὸς αὐτὸν εὐθειᾶν διάθεσιν τῆς καρδίας σου Νεομάρτυς Κωνσταντῖνε, καὶ τὸν πρὸς τὴν εὐσέβειαν διάπυρον ζῆλον, καὶ ἔρωτα, εἰ καὶ πρὸς καιρὸν παρεχώρησε πεσεῖν σε εἰς τὸ μέγα τῆς ἀρνήσεως πτώμα. ὥς καὶ Πέτρον τὸν κορυφαῖον Ἀπόστολον, καὶ Ἰάκωβον τὸν Πέρσην, καὶ Μείρακα καὶ Παγχάριον, ἀλλ' οὖν διὰ τῆς αὐτοῦ χάριτος, ὥσπερ ἐκείνου, οὕτω καὶ σὲ ταχέως πάλιν ἐκ τοῦ πτώματος ἤγειρε, καὶ ἐνοπλίσας τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, ἐνώπιον τῶν ἀσεβούντων ὁμολογῆσαι αὐτὸν σὲ ἐνίσχυσε, καὶ στεφάνοις δόξης ὥς αὐτοῦ Νεομάρτυρα ἐστεφάνωσε. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εἰς ἐν συνελθόντες μετὰ ἐγκωμίων τελοῦμεν τὴν μνήμην σου Ἐνδοξε.

ΙΔ. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου ἐνὸς τῶν 12 Ἀποστόλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ ἐν ἔτει 1340.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας, ἐν ἔτει 1800.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Παντελεήμονος, τοῦ ἐκ Σπετσῶν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου, καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι ἡμᾶς. Ἀμήν.

14 Τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου καὶ τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας.

Ὁ μὲν Φίλιππος ἦτο ἐκ τῶν 12 Ἀποστόλων, ἐκ τῆς Βηθαϊσδᾶ τῆς Γαλιλαίας, συμπατριώτης τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Μετὰ τὴν διασπορὰν τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ κήρυγμα ὁ Φίλιππος ἐκληρώθη νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, εἶχε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ ἀκόλουθον καὶ τὴν ἀδελφὴν του Μαριάμνην διακονοῦσαν αὐτόν. Διῆλθε δὲ πολλὰς πόλεις διδάσκων καὶ ἰδρύων Ἐκκλησίας, τέλος κατήνησεν εἰς τὴν Ἱεράπολιν ὅπου ἔπαθε πολλὰ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ τελευταῖον ἐσταυρώθη κατακέφαλα ὅτε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσευχόμενος παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ὁ δὲ νεομάρτυς Κωνσταντῖνος ἦτο Ὑδραῖος ἐμαρτύρησε δὲ ἐν Ρόδῳ τὸ ἔτος 1800 τελειωθείς δι' ἀγχόνης ἐν τῇ εἰρκτῇ ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἤλεγξε μετὰ παρησίας τὴν ψευδῇ τοῦ Μωάμεθ θρησκείαν.

Σήμερον εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα κρεοφαγίας, διότι ἀπὸ αὐριον ἀρχίζει ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων τὸ λεγόμενον Σαρανταήμερον. Ὁ Βίος τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου ἔμπροσθεν.

ᾠδὴ ζ. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ξένα πέφυκε, καὶ πόρρω νόμων φύσεως. Μάρτυς τὰ θαύματα, ἅπερ Χριστὸς ὁ Θεὸς διὰ τῶν Αειψάνων σου σαφῶς ἐνήργησε, τοῖς προσπαύουσιν, αὐτοῖς ἐκ κατανύξεως, καὶ ἐκ πόθου τῆς καρδίας.

Ἀπεφάνθη σου ἡ γλῶσσα γενναιοτάτε, γλῶσσα πυρίπνοος. μελισταγῆς καὶ τερπνῆ, Τριάδα κηρύττουσα τὴν ὁμοούσιον, κατενώπιον τῶν τυραννούντων ἐνδοξε, μετὰ πάσης παρρησίας. (Δόξα Πατρί).

Δῶρον ἐνθεον καὶ κέρας ἀκένωτον, καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ καλόν, ἐχαρίσατο Χριστὸς τοῖς συμπολίταις σου Νεομάρτυς Κωνσταντίνε.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὁ τράχηλος, ὁρμίσκος Κόρη γέγονε καὶ ἐλεφάντινος, καθάπερ πύργος Ἀγνή, αἱ χεῖρες δὲ Πάναγνε, ἐν αἷς τὸν Κύριον ὥφθησαν, χρυσοῖτε καὶ διάλιθοι, καὶ Θαρσίς πεπληρωμένοι.

ᾠδὴ η. Παῖδας εὐαγεῖς. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Ὡσπερ Ἐωσφόρος Κωνσταντίνε ἡ μνήμη σου ἡ πανίερος ἀνέτειλε, λαμπρὰ καὶ ἐπίφωτος, πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε, ταῖς νοηταῖς τῶν ἁθλῶν σου Αἰγλαῖς φωτίζουσα, τοὺς ψάλλοντας πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπεριψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νοῶν καὶ ἀνθρώπων τὰς χορείας, εἰς μίαν συνήγαγες πανήγυριν Κωνσταντίνε ἐνδοξε, μέλψαι σου τὴν Ἀθλησιν καὶ Ἀγγελοι γὰρ σήμερον πανηγυρί-

ζουσι σὺ Μάρτυσι καὶ πᾶσιν Ἀγίοις, Χριστὸν εὐφημοῦντες, τὸν Σὲ ἐνισχυκότα (Δόξα).

Ἐνθεος ἐγένου Χριστοῦ φίλος, πανεύφημε Κωνσταντίνε τῇ ἀθλήσει σου ὅθεν καὶ ὡς φίλονσε ἔλυσεν ὁ βλέποντες, οἱ γόννοι οἱ τῆς Ἀγαρ ἡλάλαζον φόβῳ, καὶ θάμβει συσχεθέντες.

Θεοτόκιον.

Κόροι οἱ μαστοὶ σου οἱ ὥραῖοι, νεβρῶ τῆς δορκάδος ἀνεδείχθησαν δίδυμοι Πανύμνηται, καὶ ἀμπέλου βότρυες κοιλία δέσου Ἀχραντε Θεὸν χαρήσασαι θημονία, σίτου ὄντως γέγονε πεφραγμένη ἐν κρίνοις καὶ ἄνθεσι.

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενής. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Ὅλος παμφαῆς, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ὑπέρλαμπρος, Κωνσταντίνε ἐνδοξε, ἀθλοθέτη Χριστῷ παρίστασαι, καὶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον αὐτὸν αἰοίδιμε, ἐποπτεύεις. σὺν Ἀγγέλων Τάγμασι καὶ Μαρτύρων γηθόμενος πάντοτε.

Νῦν ἐν οὐρανοῖς χαράσοι δεδώρηται ἡ ἀνεκλάλη καὶ ἡ ἀτελεύτετος, τῆς βασιλείας τρυφήσοι πρόκειται ἐντρύφα τοίνυν Ἅγιε σκίρτα καὶ χόρευε, μακαρίας ἀπολαύων λήξεως, καὶ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε μέμνησο (Δόξα πατρί).

Πάσι τοῖς πιστῶς, τὴν μνήμην τελοῦσί σου καὶ εὐφημοῦσι σε Κωνσταντίνε ἐνδοξε. φρουρὰ καὶ σκέπη ἔσο οὐράνιος, ὡς ἀετὸς χρυσόπτερος ἐπισκιάζων αἰεὶ, καὶ ἐκ πάσης, βλάβης τοῦ ἀλάστορος διασώζων αὐτοὺς ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Σοῦ ὀμφαλὸς Ἀγνή κρατὴρ γέγονε τορευτὸς ἔμ-
πλεος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἄχραντε, μηρῶν σου θείων ὀρ-
μίσκοις ὅμοιοι, ποδῶν σου διαβήματα ὠραιώθησαν·
ὅλη Κόρη, ὅλη καλὴ πέφυκας, ὥς σελήνη λαμπρὰ
καὶ ὥς ἥλιος.

Καταβασίαι τῶν Εἰσοδ. τῆς Θεοτόκου .Ωδὴ α'.

Ἦχ, δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύ-
ματος· καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ Βασιλίδι μητρὶ, καὶ
ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἔσω γηθόμε-
νος ταύτης τὴν Εἴσοδον.

ᾠδὴ γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὥς ζῶσα καὶ ἄ-
φθονος πηγὴ. θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν
στερέωσον, καὶ τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου στέφανον δόξης
ἁξίωσον.

ᾠδὴ δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρ-
θένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ προφήτης
Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.

ᾠδὴ ε'.

Ἐξέοτη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου σὺ
γὰρ ἀπειρογάμη Παρθέने, ἔνδον εἰσῆλθες ἐν τῷ Να-
ῳ τοῦ Θεοῦ, ὥσπερ καθαρῶτατος ναὸς πᾶσι τοῖς ὑ-
μνοῦσι σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.

ᾠδὴ ς'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον. τελοῦντες ἑορτὴν
οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κρο-
τήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

ᾠδὴ ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν
κτίσαντα ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες,
χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε ὁ τῶν Πατέρων Κύ-
ριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυν. τὸν
Κύριον

Ἄκουε Κόρη Παρθέने Ἀγνή. εἰπάτω δὴ ὁ Γα-
βριὴλ, βουλήν Ὑψίστου ἀρχαίαν ἀληθινήν· γενοῦ
πρὸς ὑποδοχὴν, ἐτοιμὴ Θεοῦ, διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρη-
τος, βροτοῖς σταναστρέφεται δι' ὃ καὶ χαίρων βοῶ·
Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Τὴν Θεοτόκον

Ἀγγελοι τὴν Εἴσοδον τῆς Παρθένου, ὁρῶντες ἐ-
ξεπλήττοντο. Πῶς ἡ Παρθένος εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἁγία
τῶν Ἀγίων.

Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ· ψανέτω μηδαμῶς χεῖρ
ἀμνητῶν χεῖλη δὲ πιστῶν, τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως,
φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα ἐν ἀγαλλιάσει βοά-
τω. Ὅντως ἀνωτέρα πάντων ὑπάρχεις Παρθέने Ἀ-
γνή.

Σημείωσις. Ψάλλονται αἱ Καταβασίαι αὗται ἀπὸ
τῆς 8 Νοεμβρίου ἕως τὰς 20 τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν Κωνσταντῖνον ἅπαντες, τιμήσωμεν ἐν ἄσμασι, Νεομαρτύρων τὸ κλέος, καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν στήλην· πύργον τὸν ἀδαμάντινον τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ καθαιρέτην κράτιστον, Ἀγαρινῶν ἀσεβείας, καὶ Ἐκκλησίας τὴν βάσιν.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃ ἐσωμάτωσας, Ὑπεραγία Δέσποινα, ἐν οὐρανοῖς νῦν ὁρῶσα, μητροπρεπῶς ἱκετεύεις· ἐπὶ ἱσπλάγγον γλυκύτατον, μητέρα σου γενέσθαι με, εὐδοκίσας τὴν δούλην σου, τοὺς εἰς ἐμὲ προσφυγόντας. ῥῦσαι πυρὸς τῆς γέννης.

Εἰς τοὺς Αἶνους Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν προσόμοια. Ἦχ. α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Φιλομαρτύρων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν τῇ μνήμῃ Κωνσταντίνου, τοῦ γενναίου ὀπλίτου, κραυγάζοντες ἀπαύστως, πρὸς τὸν Χριστόν, σοὶ Χριστέ· πρέπει ἅπανα δόξα καὶ κράτος, διότι καρτερικόν, τὸν σὸν Μόρτυρα ἀνέδειξας.

Δεῦτε προσπέσωμεν πάντες τῇ θεῇ Λάρνακι, τοῦ γενναίου Ἀθλοφόρου Κωνσταντίνου τοῦ θείου, καὶ Λείψανα τὰ τοῦτου, πανευλαβῶς, καὶ πιστῶς προσπυξώμεθα. ἁγιασμὸν ἵνα λάβωμεν ἐξ αὐτῶν ψυχῆς ἅμα καὶ τοῦ σώματος.

Τὴν ἁγίαν εἰκόνα κατασπασώμεθα, τοῦ θείου Κωνσταντίνου, φιλομάρτυρες πάντες ἐν πίστει προσκυνοῦντες, καὶ τὴν τιμὴν, ἐπ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, διαβιβάζοντες ὥσπερ ὁ ἱερός, καὶ σοφὸς φησὶ Βασίλειος.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος, νῦν ἐλλαλμπόμενος θεουργικαῖς ἀκτίσι Κωνσταντῖνε γενναῖε, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν παναοίδιμον μνήμην, καὶ ἐκ ψυχῆς, ἀγαπώντων σου τὸ Ὄνομα.

Δόξα, Ἦχος πλ' α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, σκιρτήσωμεν τῷ πνεύματι καὶ κροτήσωμεν εὐφραινόμενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, Ἱερεῖς καὶ ἄρχονταις συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν ἐν ἐσχάτοις καιροῖς γενναίως ἀθλήσαντα, καὶ θαυμάτων τὴν χάριν δεξάμενον παρὰ Χριστοῦ, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήτωσαν, οἱ πυρέττοντες τὴν ἀπαλλαγὴν, οἱ δαιμῶντες τὸν ῥύστην, οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτήρα· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρόν, οἱ ἐν θαλάσῃ τὴν εὐδίαν· οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παραμυθίαν οἱ ἐν κινδύνοις τὴν σωτηρίαν· οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γινόμενον, γενναῖον Ἀθλοφόρον ἐγκωμιάζοντες, ἀνακράζωμεν· Κωνσταντῖνε αοίδιμε, μεσίτευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ δίδου βοήθειαν ἐν περιστάσει.

Καὶ νῦν τῶν Εἰσοδίων Ἦχ. Πλ. Δ'.

Μετὰ τὸ τεχθῆναι σε, θεόνυμφε Δέσποινα, παρ-γένου, ἐν Ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἁγία τῶν Ἀγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον τροφήν κομίζων σοι· τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὁρῶντα τὸ Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ. καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη. Μήτηρ Θεοῦ σῶζε τό γένος ἡμῶν.

14 Τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, Νεομάρτυρος. Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας, Γρηγορίου Ἀρχ.

Θεσσαλονίκης, καὶ Νεομ. Παντελεήμονος.

Ἀπολυτίκιον Ἀποστόλου Φιλίππου Ἦχος Α΄.

Ἐ τῆς πυρίνης αἴγλης τοῦ θείου Πνεύματος, ἐμπνευσθεὶς Ἀπόστολε Φίλιππε· τὴν οἰκουμένην πᾶσαν κατεφώτισας τοῖς διδάγμασι, καὶ τοῖς λόγῳ μόνῳ θαύμασιν ἐστήριξας, καὶ τῷ σῷ Διδάσκαλῳ προσήγαγες· ἦν περίσωζε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος·

Ἀπολυτίκιον Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου Ἦχος Α΄.

Τὸν λαμπρὸν γόνον τῆς Ὑδρας καὶ τῆς Ρόδου τὸ καύχημα, καὶ Νεομαρτύρων τὸ κλέος Κωνσταντίνον τιμήσωμεν· ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν παρὰ Θεοῦ κραυγάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι. καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Γ΄. Θείας πίστεως.

Τὸν ἐφάμιλλον Ἀθανασίου, καὶ ὁμότροπον τοῦ Βασιλείου, τὸν ἀκράνδαντον στύλον τῆς πίστεως, τὸν Θεοσόφως, Ἀκίνδυνον ἄγξαντα καὶ Βαρλαάμ τὸν δεινὸν στηλιτεύσαντα, ἐορτάσωμεν τὸν Θεσσαλονίκης Πρόεδρον, καὶ μέγαν ἐν θαύμασι Γρηγόριον.

Ἀπολυτίκιον Ἀγ. Παντελεήμονος Ἦχος Α΄.

Τὸν γενναῖον ὀπλίτην καὶ ἀκμαῖον ἀδάμαντα, τὸν καρτερικὸν στρατιώτην νέον Παντελεήμονα, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, ἀνδρείως γὰρ ἐκήρυξε Χριστόν, νικητὴς τροπαιοφόρος κατὰ τῆς πλάνης γενόμενος ὧ βοῶμεν· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ

στεφανώσαντι, δόξα τῷ δορουμένῳ διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον Ἀποστόλου Φιλίππου Ἦχος Δ΄.

Ὁ Μαθητὴς καὶ φίλος σου; καὶ μίμητὴς τοὺς πόθους σου, τῇ Οἰκουμένῃ Θεὸν σε ἐκήρυξεν, ὁ θεηγόρος Φίλιππος, ταῖς αὐτοῦ ἱεσείαις, ἐξ ἐχθρῶν παρανόμων, τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον Πολυέλεε.

Κοντάκιον Ἀγ. Νεομ. Κωνσταντίνου Ἦχος Δ΄.

Τοῦ Μαρτυρίου λαβὼν βάπτισμα μάρτυς, ὅπερ δευτέροις οὐ μολύνεται ῥύποις, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητόν, ὅλος ἡλιομόρφος ὅλος ἡγλαῖσμένος παρ' αὐτοῦ ληψόμενος τοὺς τῆς νίκης στεφάνους, ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου ἔνδοξε.

Κοντάκιον Ἀγ. Γρηγορίου Ἦχος πλ. Δ΄. τῇ ὑπερμ-

Τῷ σῆς σοφίας ἱερὸν καὶ θεῖον ὄργανον, θεολογίας τὴν λαμπρὰν συμφώνως σάλπιγγα, ἀνυμνοῦμεν σε Γρηγόριε θεοῦ ῥῆμον· ἀλλ' ὁ νοῦς νοῖ τῷ πρώτῳ παριστάμενος, πρὸς τὸν αὐτὸν νοῦν ἡμᾶς πάτερ ὁδήγησον ἵνα κράζωμεν, χαῖρε κήρυξ τῆς χάριτος.

Κοντάκιον Ἀγ. Παντελεήμονος Ἦχος Δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς

Καταβάλων τῶν ἀσεβῶν τὰς ἐπάρσεις, Παντελεήμον ἀθλητὰ τοῦ Δεσπότου, νικητικὸν βραβεῖον ἐναπέλιψας, ἄξιον τῶν πόνων σου, ὡς γενναῖος ὀπλίτης· ὅθεν ἐκτελοῦμεν σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ᾗ δυσώπει σῶζεσθαι ἡμᾶς, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Κοντάκιον τῶν Εἰσόδων Ἦχος Δ΄.

Ὁ καθαρότατος Ναὸς τοῦ Σωτῆρος; ἡ πολυτίμη-

τος παστὰς καὶ Παρθένος, τὸ ἱερὸν θησαύρισμα, τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, χαίρουσα εἰσάγεται, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν· συ εἰσάγουσα τὴν ἐν Πνεύματι θείῳ ἦν ἀνυμνοῦσιν Ἀγγελοι Θεοῦ. Αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.

Προκείμενον Ἠχ. Πλ. Δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τῷ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Ἀγγελος Κυρίου ἐλάησε πρὸς Φίλιππον, λέγων· Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν, ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν· αὕτη ἐστὶν ἔρημος. Καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη. καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ, εὐνοῦχος δυνάστης Κανδάκης τῆς βασιλείας Αἰθιοπῶν, ὃς ἦν ἐπὶ πλάσης τῆς Γάζης αὐτῆς, ὃς ἐληλύθει προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλὴμ· ἦν τε ὑποστρέφων, καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν. Εἶπε δὲ τὸ Πνεῦμα τῷ Φίλιππῳ. Πρόσελθε καὶ κολλίθητι τῷ ἅρματι τούτῳ. Προσδραμὼν δὲ ὁ Φίλιππος, ἤκουσεν αὐτοῦ ἀναγινώσκοντος τὸν Προ-Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· Ἀρα γε γινώσκεις, ἃ ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ εἶπε· Πῶς γὰρ ἂν δυνάμην, ἐὰν μὴ τις ὁδηγήσῃ με; Παρακάλῃς τε τὸν Φίλιππον ἀναβάντα καθίσαι σὺν αὐτῷ. Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἦν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη· «Ὡ; πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὥς ἄμνός ἐναντίον τοῦ κείρονος αὐτὸν ἄφωτος· οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώ-

σει αὐτοῦ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; ὅτι αἵρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ». Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐνοῦχος τῷ Φίλιππῳ, εἶπε· Δέομαί σου περὶ τί ὁ Προφήτης λέγει τούτου; περὶ ἑαυτοῦ, ἢ περὶ ἑτέρου τινός; Ἀνοίξας δὲ ὁ Φίλιππος τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ ἀρχάμενος ἀπὸ τῆς γραφῆς ταύτης, εὐηγγελίσατο αὐτῷ τὸν Ἰησοῦν. Ὅς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ τὴν ὁδόν, ἦλθον ἐπὶ τι ὕδωρ· καὶ φησὶν ὁ εὐνοῦχος· Ἰδοὺ ὕδωρ. τί κωλύει με βαπτισθῆναι; Εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος· Εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἔξεστιν. Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε· Πιστεύω τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ ἐκέλευσε στήναι τὸ ἄρμα, καὶ κατέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὃτε Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος, καὶ ἐβάπτισαν αὐτόν. Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, Πνεῦμα Κυρίου ἤρπασεν τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος· ἐπορεύετο γὰρ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Καὶ εὗρίσκει Φίλιππον, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὗρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ὁν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὗρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ· Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Ἔρχου καὶ εἶδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ· Πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πρὸ τοῦ σὲ

Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῇν, εἰδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναήλ, καὶ λέγει αὐτῷ. Ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ὅτι εἰπὸν σοι, εἰδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς πιστεύεις; μεῖζω τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἂπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεσφρότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας, καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Μεγαλυνάδια.

Χαίροις Ἀποστόλων ἡ καλλονή, χαίροις σωφροσύνης, καὶ ἀνδρείας στήλη λαμπρά, χαίροις ὁ τοῦ πάθους κοινωνός τοῦ Κυρίου, Ἀπόστολε θεόπτα Φίλιππε ἔνδοξε.

Χαίροις νεομάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, Κωνσταντίνε θεεῖ, ὁ ἐσχάτοις ἐν τοῖς καιροῖς, αἷμα τὸ ἀσπτόν σου, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας, καὶ νίκης λαμπρὸν στέφος ἀναδησάμενος.

Ἰλεος γενοῦ μοι σοὶ ἐκβοᾷ Θεσσαλονικέων, ὁ πιστότατός σου λαός, Γρηγόριε Πάτερ, ταῖς ἱεραῖς λιταῖς σου μετὰ τοῦ Μυροβλήτου, ἡμᾶς περισώζε.

Νέος, ἀλλ' ἀδάμαστος ἀθλητῆς, ὥφθης γενναίῳ φρον, τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν, διὰ ταῖς βασάνοις παρέδωκας τὸ σῶμα, Παντελεῆμον μάρτυς ἀξιοθαύμαστε.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν καὶ εἰς μνημόσυνον αἰώνιον αἰσονται δίκαιοι Ἀλληλούϊα.

Ἀργία καὶ ἰχθύος κατάλυσις.

4. Ἀκολουθία. Ἀποστόλου Φιλίππου Κωνσταντίνου Παντελεήμονος. Ἀθῆναι 1896. Ἀγ. Γρηγορίου Θεσσαλ. 1867, εὐρίσκονται παρ' ἐμοί.

Γ. Βουτέρης Ἱερεὺς.